

Sin rygg, att bären på vägen söka.
 När detta warat länge och väl,
 Sade vår Herre, med munter själ:
 "Din du i rättan tid dig bockat,
 Hade du lättare förebär plockat,
 Den ringa ting förakta lär,
 Östa för ringare gör sig besvär."

GS 294

2. 1. Juli 1824.

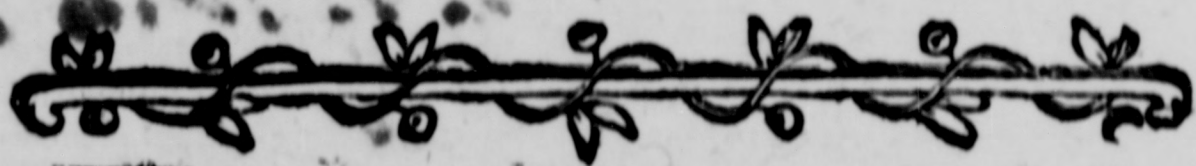
W å r H e r r e

och

S a n k t e P e t r.

SEDERSTRÖM, 1824.
 Tryckt i Ecksteinfla Boktryckeriet.

Den tid, då än i menskligt skick
Vår Herre här på jorden gick,
och många Lärjungar med sig hade,
Som sällan förstodo hvad han sade: —
Då var han alltid mycket bönägen,
Att hålla sitt hof ute på vägen;
Förty, i himmelens åsyn, man
Alltid friare tala kan.
Der wille höga läror ej tröta,
Att från hans heliga läppar flyta;
Men mest med liknelser och exempel
Gjorde han hwarje torg till ett tempel.

När som en dag han drog åstad,
Med Lärjungarna, till en Stad,
Han något på vägen blänka såg:
(Det var en hästsko, som der låg.)
Då sade han till Sankte Pehr:
"Tag upp det jern, som ligger der."
Men Sankte Pehr var ej hägad då;
Ty han gick just och grundade på,
Hur han världen regera mände,
Och fria henne från synd och wände,
Så att han behöfde göra wäld på sin kropp,
Att taga en krona eller spira upp,

Och aldruminst wille han försöka,
Att ryggen blott för en hästsko fröka.
Han derför hufwe't åt sidan förde;
Och låtsade, som han icke hörde,
Vår Herre då, sig lif och god,
Tog upp den sjelf med tålmod,
Och lärjungarne hemlikt loge.
När så de in i staden drogo,
Gick han till första sined han fant,
Och sålde hästskon för en slant.
Derpå de öfwer torget gingo,
Och wackra försbår i sigte fingo,
Hwaraf vår Herre så mycket köpte,
Som den tiden sig på en slant belöpte,
Gånne så dem, och nöjd och glad
Wandrade åter ut af ihen Stad.

Ut genom Stadens andra port
Var vägen genom en ödslig ort,
En naken, torr och sandig mark,
Och solen sten och hettan var stark,
Så att man gifwit mycket godt
Om man der en drick watten fått:
Vår Herre, som ständigt gick främst för alla,
Lät, bäst han gick, ett försbår falla,
Och Sankte Pehr, med smidig kropp,
Var strax tillreds att ta det upp,
Ty båret smakade wäl hans mun.
Vår Herre, efter en liten stund,
Låtsade släppa än ett ett bår,
Och genast bockar sig Sankte Pehr.
Så lät vår Herre honom ofta fröka